

BÚCSÚZÓ.

Ó, hányszor álltál már az éj csillagjai alatt ilyen habozva könny s mosoly között! Szobád üres, már hontalan vagy benne. Kész csomagjaid vonatra, sebtén elfutó tájakra emlékeztetnek. Inkább kiállsz a végtelen

égbolt alá, és csöndesen tünődni kezdesz önmagad s érzelmeid fölött. Szemed egy ablakot keres a ház sötét homlokzatán. Tudod: mögötte sír apád. Talán hangját is véled hallani, amint kínlódva fölszakad

gyötrött szívéből. Lassan és fájdalmasan fölrémlik egy napfényes kép előtted: a Dunán ezer hullám ragyog az alkonyatban, ülsz apád hátán, s ő, gyermekvágyaid szelid szolgája, csöndesen szeli alattad a vizet;

ló és lovas így keltek át a Kisdunán. Ó, hol maradt e régi nyár, kérded! Derűs varázsa régen szétoszolt, növekvő éveid gonosz szeszélye üz, búcsúzkodás az életed, vergődve még a hideg csillagok alatt;

vendég vagy itthon, mindenütt csupán vendég vagy; otthonod két út között egy állomás, egy sóhajítás két vágó között, magányos vagy, s bár titkod fáj, titkon gyűlölsz, titkon szeretsz s apád is félszegen csókol, s ha sír érted, titkon zokog;

te hallod is tán zokszavát, és nem jutsz vigasztalni őt, mint régen tetted volna. Állsz és arra gondolsz tétován: te is így fogsz zokogni majd egykor, ha búcsúzik fiad, és újra messzebb kergetik mellőled a nőző idők,

s arra gondolsz: a fájdalom törvénye életünknek, és minden gyötrelmeink között a leggyötrelmesebb a szív, mely lázadózva küzd, gyötör, míg meg nem áll, s a föld alatt fiú apára rátalál, és véget ér a szenvedés.

Rónay György.

KÉRDÉS — FELELET.

Iffjú: A lényeg az, mi engem érdekel!

Bölcs: Végtelen, hát meg nem foghatod.

Iffjú: Ma ismét válasz nélkül menjek el?

Bölcs: A folyóban nézd e kis habot!

Kordás Ferenc.